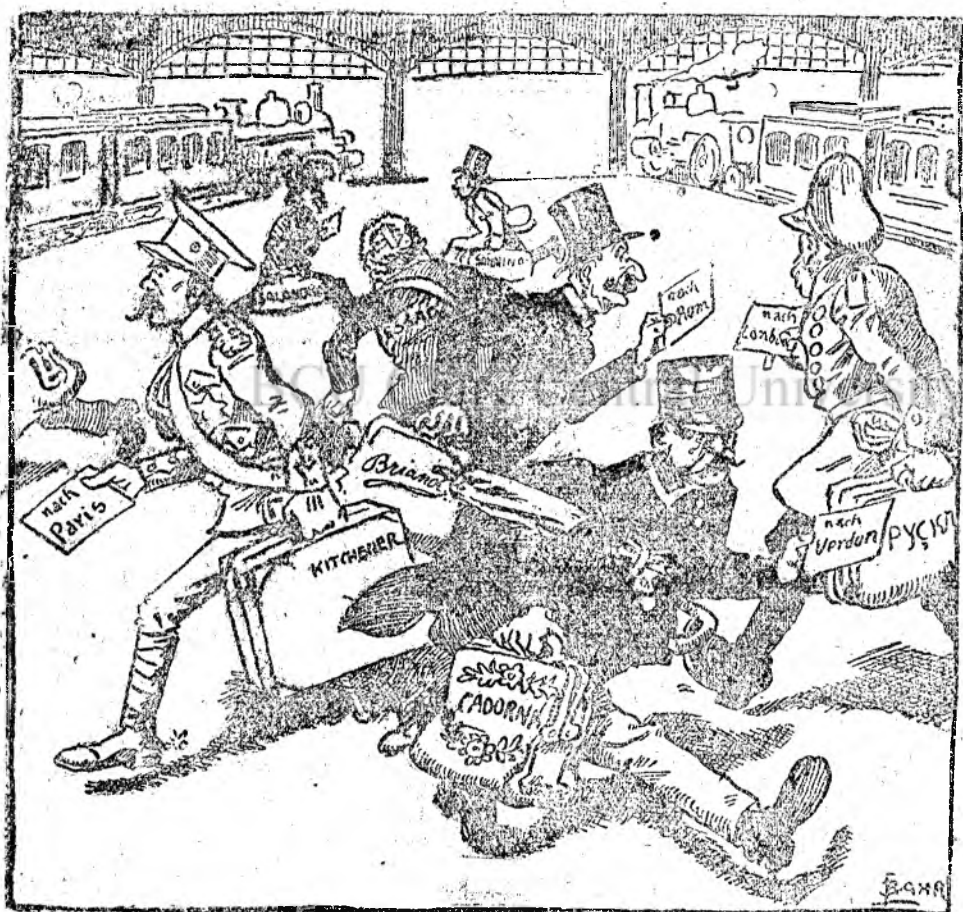

Impătrita Înțelegerere în călătorie.

Scrisoare din bătălie.

Frunză vorde nucule
Te rog frumos cucule
Ia această cărticică
Și 'ncunjură țara
Și o du pe sus în zbor
Că-i dela mine cu dor,
Și o ia în ciocul tău
Și o du în satul meu,
Dute pe sus cu ea tare
Pân' ajungi în Reșița,
Cucule-acolo să stai
La mândruța să i-o dai
Și să i-o pui în fereastră,
Frați, surori să o cetească,
Ori i-o dă mândruții 'n mână
Să-i fie inima plină,
Să vadă că n'am perit,
Și mult timp s'a împlinit
Decând nu ne-am întâlnit.
De-aceia sunt întristat
Că mis tare 'ndepărtat.

Cucu cartea o lua
În Reșița ajungea
Cătră mândruța zicea:
Na această cărticea
Și i-o dă la mamă-sa,
C'o aduc pe sus în zbor
Dela scumpul ei fecior,
Caută 'ntrânsa și cetește
Să vezi că tot mai trăește
Că Dumnezeu l'a ferit,
Pân' acuma n'a perit.

Iubită mamă și frați
Să nu fiți voi întristați,
Destul sunt eu năcăjit
Că cu voi n'am mai vorbit
Și se poate co-i peri
Și cu voi n'oi mai vorbi.

Foaie verde foi de nuci
Carte dragă să te duci,
Pe uscat, pe apă rece,
Pe unde vei putea trece
Și la mândra te oprește
Și spune-i că badea trăește,
Decând pe mândra-o iubeste
Tot la ea el să gândește.

Cucule cu pană sură
Vino și ia cartea 'n gură
Și i-o pune la fereastră

După cum se știe, toți reprezentanții Ententei au luat parte la constătuirea din Paris, unde au decis ca în viitor tot la putru luni să țină astfel de constătuiri. Cu un cuvânt au mult timp liber pentru voiaj.

GRATULAȚIE MAGULITOARE

- Gratulez, domnule redactor, eri am aflat ceva bun în gazeta d-tale.
- Imi pare bine, dar spune-mi anume ce-ai găsit?
- Apoi... un cârnaț afumat...

IL CUNOAȘTE BINE

- Numai că se milostivi necuratul și duse pe mișelul și l'arul Zarva dintre oameni.
- Ce, tu încă l-ai cunoscut?
- Cum să nu-l cunosc, că i-am fost toai multă vreme tovarăș.

N'A MANCAT OUA ROȘIE

- N'am mâncat ouă roșii de când eram băiat nepricicat, și nici nu voi mânca.
- Cum se poate asta, când în toți anii la Paști te-am văzut cu ouă roșii?
- Bine, când eram mic nu le știam curăți de coajă și le mănincam roșii; acum însă le curăț și le mănincam albe.

CERE BILET

- Mă rog un bilet de clasa doua.
- Până urde?
- Până la mătușa mea.

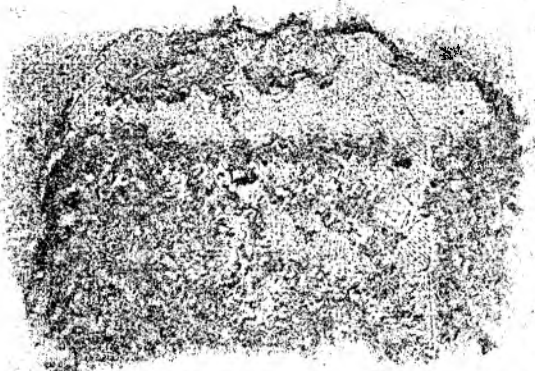
Când să scoală s'o cetească
și la mine să gândească.

Dragul puiul meu iubit
Și de toate despărțit,
Dorul meu e tot la tine
Ș'a săcat inima 'n mine,
Nu pot ziua să prânzesc,
Nici noaptea să odihnesc,
Că tot la tine gândesc
Cum să fac să te 'ntâlnesc.

Ști tu mândră cum trăiam,
Dintr'un măr ne săturam,
Dintr'un măr și dintr'o pară
Făceam cina într'o sară.

George Stan.

NEVASTA BUNA

Nevasta: Se fie altă femeie în locul meu, ști tu ce ar trebui să facă când vîi noaptea beat acasă?

Bărbatul: Dacă ar fi cuminte și ar închide mâncătoarea și n'ar zice nici o vorbă.

PENSIA INVATATORILOR

- Cu penzia de 400 coroane anual, zău, nu știu ce dascăl s'ar putea îngrășa.

- Nici nu-i delipsă să se îngrășe, că doar dascălii nu-s porci.

SCANTEIE

Pe un bărbat nu-l poți cunoaște totdeauna după îmbrăcămintea sa, însă adeseori după îmbrăcămintea nevastei sale.

PLACERE STRICATA

Intemnițatul: Acum, când îmi făcusem un plan așa de frumos, cum să fug din temniță. - Iocari acum... m'or grațiat!

Tot drag politica din Balcani, și nu se mai sfârșește reparația.

In ziarul umorist din Berlin »Simplissimus« a apărut ilustrația, aceasta plină de spirit. Ne arată cum rușii, francezii și italienii lucrează la întărirea politicii lor în Balcani și a resta-

bilirei Serbiei. Voiesc să ademenească România și Grecia, să nimicească Bulgaria, apoi să proptească Muntenegru. In zadar se învârtesc în jurul buței rui-nate, nu-și pot ajunge scopul.

PERDEAUA

Femeia: Să-mi cumperi o perdea la fereastră, că visavis de noi s'a mutat un student și mă tem să nu mă vadă când mă desbrac.

Bărbatul: Lasă-l să te vadă numai odată, că de bunăseamă își va cumpăra el o perdea să-și astupe fereastra, ca nu cumva să te mai zărească.

BILETUL de JUMATATE

- Un bilet de jumătate pentru băiatul meu.

- Nu se poate, băiatul d tale a trecut de șapte ani, trebuie să plătești biletul întreg.

- Nu înțeleg, de nouă ani călătoresc mereu cu băiatul și totdeauna am plătit numai jumătate de bilet.

GLUME

Tatăl: Băete, testimoniul ce mi-l-ai adus, nu e de loc bun!

Băiatul: Știi, tată, tu ziceai că o să-mi dai zece coroane, dacă ți-oi aduce un testimoniu bun; ei vezi, eu voiam să-ți cruț această cheltuială.

Un artist vestit a pictat odată un înger cu șase degete la picioare.

- Cine a mai văzut un înger cu șase degete? - întrebă lumea.

- Cine-a văzut vreunul cu cinci? - răspunse pictorul?

BAIAT CUMINTE

Invățătorul (către un băiat de clasa primă): Ei, Ioniță știi tu număra?

Ioniță (de șase ani): Știu! Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șptică, optăcă, unter, ober, craiu și... tuz!

Miros de mâncăruri neplăcut pentru țententa.

Rusia, Italia, Franța și Anglia și-au spart mereu capul, cum să infometeze Germania și Austro-Ungaria. În loc să-și poată ajunge însă scopul, au putut

vedea cum din hornurile noastre iese fum și au simțit miros de plăcute mâncăruri din bucătăriile noastre. Mirosul de bucate bune le este încă neplăcut.

ALEARGA înaintea SOACREI

— Ce alergi așa, Gaiță?
— Mă duc la gară. La orele 12 sosește soacră-mea.
— Nu te grăbi, sunt numai orele 10 și până la 12 ai timp destul.
— Ai drept, dar eu vreau să plec înainte de-a sosi ea.

Din lumea cealaltă.

Zidul care desparte raiul de iad se stricase și prin crepătura ce să făcuse, pătrundeau flăcările iadului în rai și pârlau aripile îngerilor cari sburau pe acolo. Micii drăcușori însă și băgau capetele prin spărtură și se schimonoseau și grăiau vorbe urâte, încât supărau pe cei din rai. Ba în urmă lucrul merse până acolo, că vreo câțiva îngerăși nesocotiți râdeau în ascuns de glumele diavolilor și se tot învârtteau pe lângă zidul stricat. Atunci sfântul Petru se hotărâ să vorbească cu Domnul.

Iar Domnul zise: «Gaura trebuie s'o reparați Necuratul!»

— Da, însă Ucigă-l toaca nu vrea s'o dregă, Doamne! Din partea lui poate rămânea pe vecie spărtură în zid!

— Apoi nu rămâne altceva, zise Domnul, decât să luăm un avocat.

— Asta e ușor de zis, Doamne, dar greu de făcut, răspunse sfântul Petru.

— Pentru ce? întrebă Domnul mirat.

— Pentru că toți sînt în iad. Avocații sînt toți ai dracului!

SOCIETATEA face pe OM.

Judele (către un pungaș tinăr, care a avut adeseori de lucru cu judecătoria): D-ta pare că totdeauna ai avut societate foarte rea.

Vinovatul: Cum vrei s'o iei, domnule jude. Dela etatea de doisprezece ani am convenit aproape numai cu polițiști și cu domni dela judecătoria.

MUSTERUL INTELIGENT.

În librărie.

— Dați-mi atari cărți postale cu vederi, pentru dame.

DIN PUNCTUL său de VEDERE

Băiatul: Tată. câți dinți are omul?

Tatăl (care este dentist): Păi puțini, băietel!

DE CE UMBLA CU TRASURA.

— Oare de ce avocatul Lăcustă își ia trăsura și până la judecătoria?

— Fiindcă de ar merge pe jos, s'ar întâlni la fiecare pas cu câte un creditor și ar întârzia dela pertractare.

MANCAREA PROASPĂTĂ

— Ce ai de mâncare, domnule chelner?

— Am fripturi de miel, de vacă, de ciuperci și tocană de mațe, plumări și ficat de bou.

— Și ce ai gata?

— Toate sunt gata încă de alătăeri!

AR RIDICA-O PANĂ LA CER

Nevasta: Ce fericit ești tu prin mine, și tot nu mă prețuești; ba în loc de-a mă ridica pe palme până la cer, mă bați și mă batjocorești.

Bărbatul: Prea bucuros te-aș ridica până la cer, dacă aș ști că nu te-ai mai pogori pe pământ.

NEVASTA ISCUSITA

Femeia: Iun rămășag pe ori și ce că n'ai să găcești ce am gătit astăzi.

Bărbatul: Nici când voi începe să mănânc?

FEMEIA MILOASA

Medicul: Trebuie să plec, că am un pacient greu bolnav.

Femeia: Mai rămâi cu mine și lușă pe bietul bolnav să mai trăiască.

Tunuri de gulaș.

La Berlin a fost mare bucuria, când guvernul a dat de știre, că alimentația populației se va face în același fel ca a soldaților, prin bucătării de campanie portative. În Berlin la timpul prinzului circulă multe sute de bucătării

de campanie cu mâncăruri gata. Pentru trezeci și cinci de fileri poate căpăta oricine un litru de supă cu carne și legume. Umorul berlinez a numit aceste bucătării de campanie, tunuri de gulaș.

Făt-frumos și maica lui.

— Poveste. —

A fost odată un împărat și o împărăteasă, vestiți prin bunătatea și înțelepciunea lor.

Dar amândoi erau amărâți, că Dumnezeu nu se îndurase să le dea o odraslă, cu toate rugile pline de osîrdie pe cari le înălțau zilnic către cer.

Tocmai târziu de tot, când barba împăratului începu să dea în cărunțeală, iar împărătesei i se zbârcise fața de tot, se milostivi și Domnul și le trimise o fată.

Împărăteasa însă n'avu norocirea să-și vadă rodul pântecelui, că ea muri de facere, iar împăratul zidi un palat mare de argint, îl împrejmuî cu gard de aramă și puse în el pe fică-sa, dînd-o în seama a trei slujnici voinice și credincioase.

În fiecare zi venia împăratul la fică-sa și se minuna de darul ce-i dedese Dumnezeu, căci fata cerștea într-o zi cât creșteau alții într'un an și se părea că toată frumusețea lumii era adunată pe dînsa.

Veni vremea de se făcu fata mare și împăratul tot închisă o ținea și n'o lăsa să vadă altă față omenească decât p'a lui și p'a slujnicilor.

Fata, se plimba însoțită de cele trei slujnici, prin grădinele mari ale palatului și se juca cu păsărele blânde

și își împodobeau părul ei galben, care trecea de genunchi, cu foile albe ale pomilor, neștiutoare de câte se petreceau în afara zidurilor de aramă.

Și așa trecu vreme multă la mijloc.

Dar într-o zi, feciorul unui împărat mare pribegind prin partea locului, auzi de minunea pe care o închidea palatul de argint și se jură să intre la fată.

Făcu atunci pe sub pământ un șant mare, care dădea în grădina palatului, și p'acolo intră noaptea și se ascunse în palat.

A doua zi, sculându-se fata de împărat, spuse cum a visat un om frumos și mult mai tânăr ca taică-său, care a dezmiertat-o toată noaptea și puse pe slujnici să-i talmăcească visul.

Ele cam pricepură unde bate fata, și se făcură că nu înțeleg nimic.

Dar când se duse fata de împărat să mănânce, găsi masa întinsă ca de obicei și mâncări nu. Atunci certă slujnicele, iar ele se cruciră de astă întâmplare și făcură alte bucate.

A doua zi, când se sculă fata, iar spuse visul slujnicilor, și slujnicile iar se făcură că nu înțeleg. Și când se duse fata la masă, masa tot fără bucate era. Certă slujnicile și mai aspru; le amenință că le spune împăratului, dar ele dădură în genunchi, făcură alte bucate în loc, și fata le iertă.

Și așa a fost și a treia zi.

Atunci s'au hotărât să păzească. Dar

au păzit degeaba, că nici mâncările n'au mai fost mâncate, nici fata nu mai visa ca în cele trei nopți de mai înainte. Pasă-mi-te feciorul de împărat se duse p'aci încolo.

Se deprisese fata cu visul și acum îi venia greu că nu-l mai are. Umbla toată ziua tristă prin grădinele palatului și nu-și mai anina în păr florile pline de rouă. Iar slujnicele se luaseră de gânduri, întrebându-se ce să fie, până ce într-o zi băgară de samă că fata e însărcinată.

Una dintre ele dete fuga la împărat, care se plimba prin grădina palatului. El cum o văzu o și întrebă:

— Ce face fata mea?

— Prea înălțate împărate, răspuse slujnica, fata măriei tale e grea.

Și nici nu sfârșise bine cuvântul că palma împăratului cătrănit o și doborâse.

Atunci veni și a doua slujnică și îi făcu și ei tot așa.

Iar când veni și a treia, împăratul nu-i mai dete nici o palmă, ci porni cu ea, plin de mânie, la palatul de argint.

Și când se încredință cu ochii lui că pe adevărat au vorbit slujnicele, se înfurie strașnic și dete poruncă să facă o butie mare și să puie în ea pe fată.

Intr-o clipă butea fu gata și fata de împărat pusă în ea și aruncată pe o apă.

Și s'a dus butiea cu fata, s'a dus un an de zile, și la un an a dat-o apa la mal, în mijlocul unei păduri mari.

Atunci a ieșit fata de împărat dimpreună cu copilul pe care îl născuse în butie.

A rămas fata în pădurea aia grozavă și s'a hrănit cu ierburi și cu rădăcini, până ce s'a făcut băiatul mare. Căci băiatul avea firea măsii: El să făcea într-o zi cât alții într'un an, iar de frumos seamă n'avea pe lume, decât numai pe maică sa. Și ea l-a numit Făt-frumos.

Iar dacă s'a făcut mai mare, s'a rugat lui Dumnezeu să-i dea o săgeată și un paloș, și Dumnezeu s'a îndurat și i-a dat ce a cerut.

D'atunci Făt-frumos a început să umble după vânat și li s'a mai îmbunătăit traiul.

Intr-o zi, umblând el prin pădure, dete peste niște curți mari și frumoase, cum nu mai văzuse el niciodată și înlăuntrul lor găsi șapte zmei. Li ucise pe toți, afară de al mai mic, pe care îl legă de un stâlp, cu nouă frânghii, în mijlocul unei odăi.

(Ve urma.)

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțiu
Tipografia «Poporul Român», VII., Ilka-utca 36.

Numai 1 C. 50 fil.

este abonamentul la foaia noastră zilnică, împreună cu suplimentele
— »Cucu« și »Foaia Ilustrată« —

pe timp de o lună

pentru soldații răniți și bolnavi din spitale.